

МИЛАН ЈОКОВИЋ

Милан Јокловић је рођен 26 октобра 1940. године у Новом Саду, од оца Новице и мајке Видосаве, рођене Ивановић. Основну школу је похађао у Медевцу, Орлану и Лебану, а гимназију је завршио у Лесковцу. Вишу педагошку школу, Одсек српскохрватски језик и југословенска књижевност, завршио је у Нишу. Наставнички позив започео је 1961. године у ОШ „Владимир Букелић” у Тулару, а затим у Броду, код Црне Траве. Новинар и одговорни уредник лесковачког листа „Комбинат” био је од 1970. до 2001. године. Сарађивао у многим листовима и часописима: „Рад”, „Политика”, „Дневни телеграф”, „Блиц”... Објавио је велики број запажених репортажа и записа о људима и догађајима. Припремио је рукопис „Непоузвано сведочанство”. Добитник је награде Удружења новинара Србије за изузетне резултате у новинарству у привреди, затим највишег признања СОФК-е Лесковац и других признања друштвених организација и удружења.¹

%

МИЛАН ЈОКОВИЋ: ПРЕД КИШУ - Бистро априлско поподне пуно као око полако се пресвлачи и урамљује сумраком. Сунцем измамљени сокови биља и набубреле земље таложене се по плотовима и разгранатом ораћу испод кога седиш.

За неки дан путујеш. То само наизглед нема никакве везе са априлом и тугом којом он зрачи.

-Поквариће се време – кажеш загледајући крошњу ружне шљиве преко пута нас.

-Боле те зглобови? – подсмевам се твом врачању.

-Ама не – то кажу метеоролози.

У сутону је човек склон и да поверује у било шта. Разумео сам те – хоћеш рећи да обично бива супротно ономе што иначе желиш.

Белина твог лица тек је нешто мало осенчена – подсећа на мајсенски порцелан. На њему две крупне тамне мрље.

-Она грана тамо... Хоће ли поново израсти?

Поглед не скриваш са те рошаве шљиве. Заиста изгледа нимало привлачно; још у развоју се пресавила негде око половине струка, па онда у страну као да је без жеље расла и као да је хтела да што пре остари – са истог места одједном је

¹ Д. Туровића, Горња Јабланица, људи и време, СО Медвеђа, Културни центар Власотинце 2004, стр. 470.

пружила неколико грана. Једна од њих није издржала све априле и твој отац, да би је подмладио и спречио да њем отровни песимизам не пређе на друге, скратио је.

-Била је ту љуљашка.

Кажем то шапатам огрћући се шалом чија тамна боја још више истиче нестварну чистоту твога лица.

Тако заогрнута и сакупљена на столици скоро да те и нема или те ја видим у неком другом простору и времену, на некаквој граници која се не може одредити. А да си ту, јасно је: твоји прсти, чији смисао за игру познајем, пребирају по ресама шала као да дотичу струне некакве неме харфе не би ли из ње измамили звук...

Некакав страх, живахан попут рибица, увлачи се у мене.

-Одложи, исправљам се брже боље, ако ти се не иде.

-Ићи ћу, кажеш. А биће ми једино жао...

-Шта то? Пожурујем те пун притајене наде да и тебе тишти оно што и мене – наш растанак.

-Ове шљиве. Цвет ће јој проћи док се не вратим!

Претворила си ме у пустињски ветар који без икакве наде трага за оазама и тако сув нестаје у бесконачном грлу простора. Срушила си мој ужасни егоизам, мој свет тако удаљен од других ствари као што је твоја ружна рошава шљива, бременита лепотом. Уздрмали си космос и све ствари које сам у њему погрешно поређао. Био сам само трунка, а вече је величанствено.

Отпутовали су. Кише су, заиста, убрзо дошле.

%

Причу „*Пред кишу*“ објавио је „Лесковачки дневник“ јула 2005. године. У том часопису који је, пре свега, био намењен ђацима, Јоковић је објавио више изузетно занимљивих прича и репортажа! Прича „*Пред кишу*“ део је збирке репортажа „*Непоуздано сведочење*“. Јоковић је деценијама важио за једног од најбољих лесковачких новинара – репортера. Аутор је великог броја „*прича из живота*“ у недељнику „*Наша реч*“, а објављиване су и у другим листовима и часописима. „Лесковачки дневник“, који је уређивао *Данило Коцић*, објавио је и Јоковићеве „*Лажљиве риме*“, по признању самог аутора, аутобиографску песму, једину коју је написао.

МИЛАН ЈОКОВИЋ – ПЕСМА

ЛАЖЉИВЕ РИМЕ

Ако се деси да ишта личи на стих
Од оног што кажем,
Па то још буде имало и риму,
Знајте да лажем
И молим да то предате диму.

Орао сам земљу и чувао козе
Па потом, уместо вуне,
Носио одела од вискозе и прихватио
Да је стил Бодлеров човек
Коме сам остао доследан до век.

Претрчао сам преко Преверових тргова
И Сарајлићевих мостова,
Сретао њихове Ане, Зоје и Наташе
Отргнут од плугова и бразда
Којима ходају босе снаше.

Кроз прозор сам гледао живот
Који ме се не тиче
Па из моје руке ништа не ниче.
И зато, што год у рими кажем,
Предајте диму јер лажем.

На пример, бразда која се дими

Из преврнуте утробе земље,
Била би увреда да сличи рими
Док пар волова вукући плуг стење.

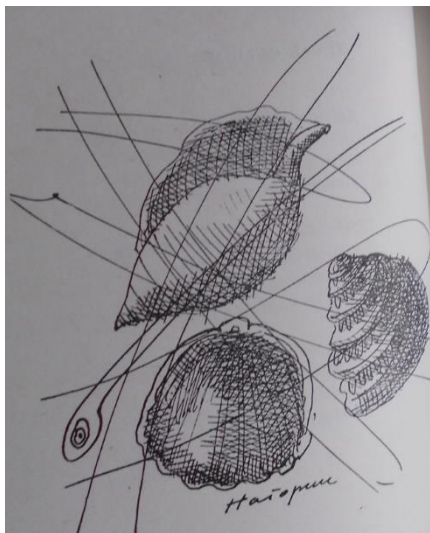
Онда замислите руку која сеје
Пшеницу или овас, мирис њене плетенице
И без риме доспеће до вас. И семе
Које у пољу клија и без риме свија
Име оне које вас обузима.

Не мора да има плаве или црне очи,
Благог или сненог погледа, важно је
Да се ваш лик у њима огледа.
Није ни рима да има дуге ноге
Или топле груди, битно је да вас
Њен додир у свако доба буди.

По Бајроновом савету сам волео
Па ме је болело, док ми је срце
Цврчало на ватри и у диму,
Ја сам клепао лажљиву риму,
Зарадио сам и Јесењинов ожиљак,
У ноћи кад сам, заклињући јој се,
На чело притиско цигарете опиљак.

За све то време заборавио сам на њу
У топлој бразди босу и пропустио
Да испод њене блузе испијам росу.

Живот је тако минуо као туђи сан,
Због тога вас молим
Да ми избришете и име и риме
И ставите у сандук закуцан.²

² *Напомена:* Лесковачки дневник објавио је Јоковићеве Лажљиве риме, по властитом признању, аутобиографску песму, једину коју је икада написао један од најбољих лесковачких новинара. Дуго, са великим успехом, Милан Јоковић сарађивао је у многим листовима и часописима, највише у *Нашој речи*. Требало је да буде примљен за новинара тог недељника, али се то није догодило и за то није дато никада ваљано објашњење. Касније је са великим успехом уређивао лист „Комбинат”, гласило Грађевинског предузећа „Милентије Поповић.“ У време Милошевићеве владавине био је дописник „Дневног телеграфа”, уредника и власника Славка Турувије, али и дописник још неколико београдских гласила. *Напомена:* Песма „Лажљиве риме“ објављена у *Панорама* лесковачког песништва (1944-2014).